

عنوان مقاله:

توکل در مثنوی معنوی دفتر چهارم و پنجم و ششم

محل انتشار:

نخستین همایش ملی علوم اسلامی حقوق و مدیریت (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

احمدرضا نظری چروده - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی آستارا

ناهیده میزان گیر - دانش آموخته کارشناسی ارشدزبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

توکل در اصطلاح صوفیان ، عبارت از واگذاردن امور است به خداوند و تکیه کردن بر او و آرام گرفتن دل بر او در همه حال آن سان که جنید گفت : توکل ، اعتماد دل است بر خدای توانا در همه احوال. نظر کلی مولانا در باب توکل ایناست که سعی بنده چون در طول مشیت الهی است، معارض با توکل نیست. همچنین از منظر مولانا تکیه بر عقل به تنهایی کارساز « زیرکی بفروش و حیرانی بجز » در مصراع « زیرکی » جزئی و تدبیر ناقص انسان که با تعبیری چون نیست. بدین جهت لزوم بر توکل را ضرورت می داند. به زعم مولانا، عاقبت انسانها معلوم نیست. این که بالاخره چه کسی مورد عنایت حق قرار میگیرد؟ پس انسان تا جایی که میتواند، باید جهد و کوشش کند اما این کار و تلاشش را با اتکاء به حق انجام بدهد؛ یعنی همان توکل و اعتمادی که با همهی اعتبارش از بنده سلب مسئولیت نمیکند.

کلمات کلیدی:

توکل، مولانا، مثنوی معنوی، جهد و تلاش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/534095>

